

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové, v právní věci žalobce **B.K.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, zast. JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, P.O.Box 53, 639 53 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, oddělení pobytu cizinců, Jihomoravský kraj, Hněvkovského 30/65, 617 00 Brno, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně byla dne 25.9.2012 doručena žaloba datovaná téhož dne, v níž žalobce namítá, že 11.10.2011 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, která byla zaevidována pod č.j. OAM-74009/DP-2011, kterou postupně doplnil všemi potřebnými náležitostmi. Žalobce odkazuje na ust. § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále namítá, že i pokud by na projednávaný případ dopadalo ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je zřejmé, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného již marně uplynula. Žalobce dále uvádí, že se po marném uplynutí lhůty v souladu s ust. § 80 správního řádu obrátil dne 22.8.2012 na nadřízený správní orgán, tj. ministra vnitra ČR s podnětem k učinění opatření proti nečinnosti žalovaného. Nadřízený správní orgán však na podnět žalobce do dne podání žaloby nijak nereagoval. Vzhledem k uvedenému postupu došlo a dochází

k neoprávněnému zásahu do práv žalobce, přičemž je zřejmé, že žalovaný nevydáním rozhodnutí ve věci samé ve shora uvedené zákonem stanovené lhůtě zůstává nečinný. Žalobce proto navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým by uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci v řízení o žádosti žalobce vedeným pod č. j. OAM-74009/DP-2011 a dále povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Dne 19.11.2012 došlo soudu vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podanou dne 11.10.2011. Jelikož žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, žalovaný vyzval zmocněnou zástupkyni k jejich doložení a zároveň přerušil řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zmocněná zástupkyně požádala o prodloužení lhůty k doložení požadovaných listin a zároveň o přerušení řízení, čemuž žalovaný vyhověl. Za účelem skutečného zjištění stavu věci předvolal dne 10.9.2012 žalobce k výslechu na den 24.10.2012, dne 17.10.2012 byla žalovanému doručena neschopenka a lékařská zpráva žalobce. Žalobce podal žalobu v době, kdy jemu i jeho zmocněné zástupkyně bylo známo, že na den 24.10.2012 je žalovaným naplánován úkon ve věci jeho žádosti, tj. že správní orgán není ve věci nečinný. K tomuto úkonu se nakonec nedostavil a bez jeho součinnosti není možné rozhodnout. Žalobce navíc nevyčkal na rozhodnutí nadřízeného orgánu o jeho návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Žaloba na nečinnost není důvodná, neboť v době podání žaloby probíhalo řízení o žádosti a je zřejmé, že žalovaný postupuje tak, aby o žádosti bylo rozhodnuto, tudíž není ve věci nečinný. Náklady řízení žalovaný nepožaduje, navrhl, aby bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl soudu zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

V replice k vyjádření žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vykládá pojem nečinnosti správního orgánu, který je podle něho v případě, pokud je správní orgán zcela pasivní. S tímto názorem žalobce nesouhlasí a cituje z článku JUDr. Kateřiny Frumarové, Ph.D. Tam vyslovena definice pojmu nečinnosti je obecně přijímaná a dopadá na projednávanou věc. Žalobce netvrdí, že správní orgán je absolutně nečinný, ale nečinný v tom smyslu, že se dopouští neodůvodněných průtahů ve správním řízení, kdy, ač provede nějaký úkon, dávno porušil svoji zákonnou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v zákonem uložené lhůtě. Žalobu v projednávané věci nelze posoudit jako účelovou, žalovaný zákonem stanovené povinnosti neplnil a neplní a je nepochybné, že je nečinný. Řízení u žalovaného bylo zahájeno dne 11.10.2011, podnět k učinění opatření proti nečinnosti byl podán dne 23.8.2012 a žaloba 25.9.2012. Usnesení o přerušení řízení bylo vydáno dne 5.12.2011 a řízení bylo přerušeno na dobu do 9.2.2012 a je zřejmé, že úkony žalovaného spočívající v provádění výslechu žalobce po jednom roce trvání řízení byly činěny právě v reakci na úkony žalobce související s podáním žaloby proti nečinnosti. Ke dni podání repliky dne 11.12.2012 žalovaný ve věci samé i nadále rozhodnutí nevydal. Postup žalovaného, k němuž přistoupil po bezmála dvou měsících poté, co žalovaný svoji žádost doplnil o požadované náležitosti, je nutno označit za čistě účelový, ba dokonce protiprávní. Ke dni podání repliky 11.12.2012 žalovaný rozhodnutí ve věci samé i nadále nevydal, přestože lhůta pro jeho vydání uplynula několikrát, dokonce rovněž za dobu trvání řízení projednávané věci. Vyslovil souhlas, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Dne 30.4.2013 žalovaný zaslal soudu rozhodnutí ze dne 24.4.2013, č.j. OAM-74009-39-DP-2011, kterým žalovaný rozhodl o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podanou žalobcem tak, že se žádost zamítá.

Podle ust. § 81 odst. 1 soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 3 téhož paragrafu, soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 Ans 4/2008-62 ze dne 25.6.2008 „řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit podle § 47 písm. b) s.ř.s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne podle § 81 odst. 3 s.ř.s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). I zde se však může uplatnit pravidlo § 60 odst. 7 s.ř.s. (nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele).“ (NSS EJ 366/2008).

Ze shora uvedeného je prokázáno, že žalovaný dne 24.4.2013, tj. ke dni rozhodnutí soudu rozhodl o žádosti žalobce.

Soud proto ve smyslu ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ale úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, tudíž nepřichází v úvahu uplatnění pravidla podle § 60 odst. 7 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. května 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu